

«Dersom jeg elsker meg, da holder jeg mine bud.»

I denne artikkelen vil vi hovedsakelig se på kapittel 14 og 15 i Johannesevangeliet. Vi er ved slutten av Jesu virke. Judas har forrådt Herren og leder hans fiender for å arrestere ham og til slutt korsfeste ham. I disse siste timene gir Jesus sine siste instruksjoner til disiplene. Dette er avgjørende instruksjoner, og vi må gi dem vår fulle oppmerksomhet.

La oss begynne med Johannes 14:15. Der sa Herren:

Johannes 14:15

«Dersom I elsker mig, da holder I mine bud,»

Mange blir opprørte når de hører om bud. Dette skyldes et forvrengt syn på Guds nåde, ifølge hvilket nåde og bud er motsetninger. Ifølge dette synet trenger vi ikke å holde noen bud, siden frelsen er av nåde, eller i beste fall kan slike bud være gode, men det er ikke absolutt nødvendig å holde dem. Det som er nødvendig, ifølge dette synet, er å «tro». Hvis vi «tror», men ikke prøver å holde Herrens bud, er det ikke noe alvorlig problem. Ifølge dette synet synes tro å være en sinnstilstand, noe jeg tror på, men det er ikke absolutt nødvendig å handle i samsvar med det jeg tror på. Det ville være fint om jeg handlet i samsvar med det, men en slik handling anses ikke som obligatorisk. Og her kommer Herren for å bryte ned alle disse mentale konstruksjonene. «Elsker du meg?» «Hvis ja, så hold mine bud», sa han, uten å gi rom for feiltolkninger.

Det vi nettopp har lest, gjenspeiler hans lære som finnes i alle evangeliene, som gjør det klart hvor viktig det er å holde Herrens bud. For eksempel leser vi i Lukas 6:46-49:

Lukas 6:46-49

«Men hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» Hver den som kommer til meg og hører mine ord og gjør etter dem – hvem han er lik, vil jeg vise eder. Han er lik et menneske som skulde bygge et hus, og som gravde dypt ned og la grunnvollen på fjell; og da det ble flom, brøt strømmen imot det hus, og den var ikke i stand til å rokke det, fordi det var godt bygget. Men den som hører og ikke gjør derefter, han er lik et menneske som bygget sitt hus på bare jorden uten grunnvoll; og strømmen brøt imot det, og det falt straks, og det blev et stort fall da det hus falt.”

Og **Matteus 7:21**

«Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himmelens rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje.»

Som Jesus gjør klart, er det ikke nok å kalle ham «Herre, Herre». Vi må også gjøre det han sier, hans Fars vilje, hans bud. Å kalle ham Herre, men nekte å gjøre hans bud, vil ikke føre oss til himmelriket. Vi har nettopp lest det! Å prøve å gjøre Guds vilje er altså ikke valgfritt. Det er ikke noe vi gjør hvis vi føler for det, men hvis vi ikke gjør det, spiller det ingen rolle. Tvert imot, det er obligatorisk og helt avgjørende, for uten det kommer vi ikke inn i himmelriket. Dette gjør det å gjøre Guds vilje til kjennetegnet på en sann disippel. Disippelen som tar opp sitt kors og følger ham. Den som har valgt den trange porten og ikke den brede veien som fører til fortapelse.

Matteus 7:13-14

«Gå inn gjennom den trange port! for den port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den; for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.»

Og **Matteus 16:24-25**

«Da sa Jesus til sine disipler: **Vil nogen komme efter mig, da må han fornekte sig selv og ta sitt kors op og følge mig.** For den som vil berge sitt liv, skal miste det; men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.»

Vil vi følge etter Ham? Da må vi fornekte oss selv, ta opp vårt kors og følge Ham. La oss gå gjennom den trange porten og gå den vanskelige veien, den eneste veien som fører til livet. Den brede veien, veien som flertallet følger, den LETTE veien, som ikke krever noe kors, hvor alt er lett og hvor vi kan leve som verden uten omvendelse, fører til fortapelse. Bare den vanskelige veien fører til livet.

Men la oss gå tilbake til Johannesevangeliet og det Herren sa til disiplene sine den siste natten:

Johannes 14:21

«Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg; men den som elsker meg, skal elskes av min Fader, og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.»

Vi elsker Jesus når vi holder hans bud. «Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg», sa han. Så disse to tingene – å elske Jesus og å holde hans bud – er uatskillelig knyttet sammen. Vi elsker ham hvis vi holder hans bud. Og vi holder hans bud fordi vi elsker ham. Ellers elsker vi ham ikke virkelig. Faktisk sa han dette i vers 23 og 24:

Johannes 14:23-24

«Jesus svarte og sa til ham: Om noen elsker meg, da holder han mitt ord, og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og ta bolig hos ham. **Den som ikke elsker meg, holder ikke mine ord;** og det ord I hører, er ikke mitt, men Faderens, som har sendt mig.»

Det spiller ingen rolle hva vi sier, men hva vi gjør. Å si at vi elsker Herren, men ikke gjøre det han sier, er ikke et tegn på oppriktig «kjærlighet», men bare «kjærlighet» i ord. Å virkelig prøve å holde hans bud, selv med feil, er det som virkelig viser om vi elsker ham eller ikke. Og hva er løftet til oss, kjære brødre og søstre, hvis vi prøver å holde hans ord? Jesus vil elske oss og åpenbare seg for oss! Og hans Far vil elske oss! Han og Faderen vil komme til oss og gjøre sitt hjem i oss! Ønsker vi ikke det? Ønsker vi ikke å bli hjemmet til Faderen og Sønnen? Ønsker vi ikke at Jesus skal åpenbare seg for oss? Det ønsker jeg veldig! Og jeg tror dere også gjør det! Men vi må gjøre noe for det. **Vi må holde hans bud**. Vi må ta opp vårt kors og følge ham. Vi må ikke vandre etter kjødet, vi må ikke vandre på verdens brede vei, men gjennom den trange porten.

Mange kristne søker «hemmeligheten» bak ekte fellesskap med Herren. Mange predikanter fremstiller også ekte fellesskap med Herren som noe det finnes en hemmelighet bak, at de angivelig kjenner nøkkelen til det, og at vi må følge deres oppskrift for å finne det. Men mine brødre, det finnes ingen hemmelighet! Alt er klart. Jesus gjorde det helt klart:

Johannes 14:21

«Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg; men den som elsker meg, skal elskes av min Fader, og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.»

Nøkkelen er å holde Herrens bud, Hans Ord. Den som holder dem, elsker Herren virkelig og vil bli elsket av Faderen og Sønnen. Faderen og Sønnen vil gjøre sitt hjem i ham, og Guds Sønn vil åpenbare seg for ham. Det er så enkelt og så sant.

Vintreet og grenene

Etter at Jesus hadde gjort dette klart, fortsatte han med lignelsen om vintreet:

Johannes 15:1-9

«Jeg er det sanne vintre, og min Fader er vingårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den renser han, for at den skal bære mere frukt. I er alt rene på grunn av det ord som jeg har talt til eder; **bli i mig, så blir jeg i eder!** Ligesom grenen ikke kan bære frukt av sig selv, men bare når den blir i vintreet, således heller ikke I uten at I blir i mig. **Jeg er vintreet, I er grenene; den som blir i mig, og jeg i ham, han bærer megen frukt; for uten mig kan I intet gjøre. Om noen ikke blir i meg, da kastes han ut som en gren og visner, og de sankes sammen og kastes på ilden, og de brenner.** Dersom I blir i meg, og mine ord blir i eder, da bed om hva I vil, og I skal få det. Derved er min Fader herliggjort at I bærer megen frukt, og I skal bli mine disipler. Likesom Faderen har elsket mig, så har jeg elsket eder; bli i min kjærlighet!”

Herren fortsetter i denne vidunderlige passasjen det han sa tidligere. Han er vintreet, vi er grenene på vintreet, og Faderen er vingårdsmannen. Som grener må vi bli i vintreet. «Bli i mig, så blir jeg i eder », sa han. Hvis vi blir i ham, vil vi bære mye frukt. Hvis vi ikke blir i ham og ender opp fruktløse, vil vi visne, og som Herren sa, vil vi få samme ende som tørre grener: de blir samlet og kastet på ilden. Så vi ser igjen at å bli i vintreet, å virkelig elske Jesus og følge ham ved å holde hans bud, ikke er valgfritt, og heller ikke noe som er garantert for alle troende. Tvert imot, det er en daglig beslutning, akkurat som beslutningen om å gjøre eller ikke gjøre det Herren befaler oss, er en daglig beslutning.

På dette punktet kommer lignelsen om såmannen til minne: i den spiret Guds ords frø i tre av de fire typer hjerter det falt på. Men det bar bare frukt i én type hjerte. I de to andre endte det med å være fruktløst. Her er disse tre kategoriene:

Lukas 8:13-15

«De på stengrunn er de som tar imot ordet med glede når de hører det; men de har ikke rot; de tror til en tid, og i prøvelsens stund faller de fra. Det som falt iblandt torner, det er de som hører, og mens de vandrer under bekymringer og rikdom og livets lyst, kveles

de, og bærer ikke fullmoden frukt. Men det i den gode jord, det er de som hører ordet og holder det fast i et vakkert og godt hjerte og bærer frukt i tålmodighet.»

De to første kategoriene hørte ordet, trodde på det, men holdt ikke fast ved det. Den første av disse to kategoriene «tror en stund, men faller fra i prøvelsens stund». Den andre «går ut når de har hørt, og kveles av bekymringer, rikdom og livets lyst, og bærer ikke frukt». Bare den tredje kategorien bar frukt. De to andre gjorde det dessverre ikke. De begynte sannsynligvis med glede og optimisme. Men til slutt fikk andre ting eller forfølgelse dem til å ombestemme seg. Ja, de trodde en gang. Ordet sier eksplisitt om den første av disse to kategoriene at de tror en stund. De var trofaste, men bare en stund. Det er ikke nok, mine brødre, å være trofast bare en stund. Vi ønsker å være trofaste FOR EVIG, til vårt siste åndedrag. Det er heller ikke nok å være fruktløse «troende» som tjener oss selv. Som kaller Jesus Herre, Herre, men nekter å gjøre det han sier. I stedet ønsker vi å være fruktbare, å sørge for at vi gjør Faderens vilje og tjener Jesus ved å gjøre hans bud, dag for dag, til slutten.

Men la oss fortsette i Johannes 15:

Johannes 15:10-14

«**Dersom I holder mine bud, da blir I i min kjærlighet**, likesom jeg har holdt min Faders bud og blir i hans kjærlighet. Dette har jeg talt til eder forat min glede kan være i eder, og eders glede kan bli fullkommen. **Dette er mitt bud at I skal elske hverandre, likesom jeg har elsket eder.** Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner; **I er mine venner dersom I gjør det jeg byder eder.**»

Gjentatte ganger, i denne siste talen til disiplene, få timer eller minutter før han ble arrestert, snakker Herren om hvor viktig det er å holde hans bud. Vi er hans venner hvis vi gjør det han befaler oss. Vi er i vintreet hvis vi forblir i ham, hvis vi bryr oss om og holder våre hjerter gode, slik at ordets frø kan bære mye frukt, slik Herren ønsker for oss.

Alle som hører ordene «frukt» og «bud» og føler seg ukomfortable fordi vi angivelig ikke har noe å gjøre, siden Herren har gjort alt for oss, bør tenke seg om igjen. For Herren føler seg ikke bare ukomfortabel med å snakke på denne måten, men han sørger for å gjenta det igjen og igjen, slik at det er helt klart hva han ønsker av oss, og at dette er obligatorisk og ikke noe som, hvis vi gjør det, vil være fint, men hvis vi ikke gjør det, spiller det ikke så stor rolle. Det er så viktig at den som nekter å gjøre hans bud, forblir i vintreet, og hvis han ikke omvender seg, vil han aldri kjenne ham, vil bli avskåret fra vintreet og ikke komme inn i himmelriket. Dette betyr på ingen måte at vi ikke vil falle eller synde! Men det betyr at vi prøver, til tross for våre feil og fall, å holde Guds ord. Vi løper troens løp, og selv om vi kanskje faller, til og med daglig, reiser vi oss og fortsetter, med blikket rettet mot Herren Jesus:

Hebreerne 12:1-2

«... avlegge alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på troens ophavsmann og fullender, Jesus, han som for den glede som ventet ham, led tålmodig korset, uten å akte vanæren, og nu sitter på høire side av Guds trone.»

Kjærlighet: det viktigste budet

Når vi snakker om Herrens bud, er det ett som omfatter dem alle, nemlig budet om å elske hverandre. Som vi leser i vers 12:

Johannes 15:12

«Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine venner;»

Og for at vi ikke skal bedra oss selv, er det ikke en billig kjærlighet, en kjærlighet bare i ord, som menes her. Snarere er det kjærlighet i gjerninger. Som Johannes sa i sitt første brev:

1 Johannes 3:18

«Mine barn! **la oss ikke elske med ord eller med tunge, men i gjerning og sannhet!**»

Og hva dette betyr, forklarte han noen vers tidligere:

1 Johannes 3:14-18

«Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene; **den som ikke elsker, blir i døden.** Hver den som hater sin bror, er en manndraper, og I vet at ingen manndraper har evig liv blivende i sig. **På det kjenner vi kjærligheten at han satte sitt liv til for oss; også vi er skyldige å sette livet til for brødrene.** Men den som har verdens gods og ser sin bror ha trang og lukker sitt hjerte for ham, hvorledes kan kjærligheten til Gud bli i ham? Mine barn! la oss ikke elske med ord eller med tunge, men i gjerning og sannhet!»

Vi ser dette ordet «bli» igjen. Hvis du eller jeg ikke elsker vår bror eller søster, da blir vi ikke i vintreet, men i døden! Hvis du og jeg hater vår bror, da er vi mordere! Og hvis vi ikke omvender oss, la oss ikke bedra oss selv: vi vil arve det vi blir i, nemlig døden. Videre sier vi at vi elsker Herren, men vår bror ved siden av oss er i nød, og vi velger å se den andre veien? La oss ikke bedra oss selv: Guds kjærlighet blir ikke i oss, og vi blir ikke i Ham, i vintreet! Ektheten av vår tro bevises av våre handlinger. Å følge Herren betyr ikke å si de riktige tingene – å elske bare med ord – men også å gjøre de riktige tingene, å elske med handlinger og i sannhet. Et veldig tydelig bevis på dette får vi av Herren i Matteus 25:34-46:

Matteus 25:34-46

«Da skal kongen si til dem ved sin høire side: Kom hit, I min Faders velsignede! arv det rike som er beredt eder fra verdens grunnvoll blev lagt! **For jeg var hungrig, og I gav mig**

å ete; jeg var tørst, og I gav mig å drikke; jeg var fremmed, og I tok imot mig; jeg var naken, og I klødde mig; jeg var syk, og I så til mig; jeg var i fengsel, og I kom til mig. Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre! Når så vi deg sulten og ga deg mat, eller tørst og ga deg drikke? Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og kledde deg? Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg? Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg eder: Hvad I har gjort imot en av disse mine minste brødre, det har I gjort imot mig. Da skal han også si til dem ved den venstre side: Gå bort fra mig, I forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler! For jeg var hungrig, og I gav meg ikke å spise; jeg var tørst, og I gav meg ikke å drikke; jeg var fremmed, og I tok ikke imot meg; jeg var naken, og I klødde mig ikke; jeg var syk og i fengsel, og I så ikke til mig. Da skal også de svare ham og si: Herre! når så vi dig hungrig eller tørst eller fremmed eller naken eller syk eller i fengsel og tjente dig ikke? Da skal han svare dem og si: Sannelig sier jeg eder: Hvad I ikke har gjort imot en av disse minste, det har I heller ikke gjort imot mig. Og disse skal gå bort til evig pine, men de rettferdige til evig liv.”

Og som Jakob sa:

Jakob 1:22-27

«Men vær ordets gjørere, og ikke bare dets hørere, idet I dårer eder selv. For dersom en er ordets hører og ikke dets gjører, da ligner han en mann som ser på sitt naturlige åsyn i et speil: han så på sig selv og gikk bort, og glemte straks hvordan han så ut. Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved med det, så han ikke blir en glemsom hører, men gjerningens gjører, han skal være salig i sin gjerning. Dersom en mener at han er en gudsdyrker, og ikke holder sin tunge i tømme, men dårer sitt eget hjerte, hans gudsdyrkelse er forgjeves. En ren og usmittet gudsdyrkelse for Gud og Faderen er dette: å se til farløse og enker i deres trengsel, å holde sig selv uplettet av verden.”

Konklusjon

For å konkludere, kjære brødre og søstre: vi må streve etter å holde Herrens bud hver dag. Å elske hverandre – ikke med ord, men med gjerninger – er det viktigste budet. Og hvis vi elsker hverandre, vil vi tilgi hverandre, vi vil ikke begjære onde ting, vi vil ikke snakke stygt om hverandre, vi vil ikke misunne hverandre. La oss huske definisjonen av kjærlighet som apostelen Paulus gir oss i 1. Korinterbrev 13:

1. Korinterbrev 13:4-7

«Kjærligheten er langmodig, er velvillig; kjærligheten bærer ikke avind, kjærligheten brammer ikke, opblåses ikke, den gjør intet usømmelig, søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, gjemmer ikke på det onde; den gleder seg ikke over urettferdighet, men gleder seg ved sannhet; den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.»

Da vil vi være sanne disipler av vår Herre. Da vil Kristus komme og åpenbare seg for oss. Da vil Faderen og Sønnen komme og ta bolig i oss. Da vil vi være Jesu venner. Da vil vi tale, og han vil lytte! Og la oss ikke på noen måte tro at hans bud er tyngende. Nei! De er lette, fordi han støtter oss i å utføre dem:

Matteus 11:28-30

«Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile! Ta mitt åk på dere og lær av meg! For jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal dere finne hvile for deres sjeler. **For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.**»

La oss derfor streve etter å gjøre Hans vilje. La oss streve etter å bli i vintreet og i Herrens nærvær, et nærvær som bare gis til dem som blir i Ham. Og la oss gjøre dette til slutten, dag for dag.